

Kız ve Deniz Papağanı

Çınar BİBER

Kız ve Deniz Papađanı

Çınar BİBER

Mara, denizin yüksek kayalıklara çarptığı küçük, rüzgârlı bir adada yaşıyordu. Dokuz yaşındaydı; rüzgârda dolaşmış siyah saçları ve bayrak gibi dalgalanan sarı bir yağmurluğu vardı. Her sabah kırmızı lastik çizmelerini giyip gökyüzünü kontrol etmek için dışarı koşardı. 'Deniz papağanları yakında gelecek,' diye fısıldardı dalgalara.

Mara'nın babaannesi ömrü boyunca adada yaşamıştı. Kalın yeşil bir hırka giyer ve içi taze ekmek dolu hasır bir sepet taşırdı. 'Şuraya bak, Mara,' dedi babaannesi denizi işaret ederek. 'İlk deniz papağanları geliyor!' Mara'nın koyu gözleri, suyun üzerinde sallanan küçük kuşları izlerken parladı. Çantasından defterini ve kalemını çıkardı.

Deniz papağanları siyah beyazdı; parlak turuncu gagaları ve komik turuncu ayakları vardı. Küçük palyaçolar gibi kayalıklara tırmanıyorlardı. Mara güvenli bir mesafede kalarak onları sessizce takip etti. Her birini defterine çizdi ve gördüğü her şeyi yazdı. 'Yuva yapmak için huzura ve sessizliğe ihtiyaçları var,' diye açıkladı babaannesi. Mara başını salladı, daha fazlasını öğrenmeyi çoktan planlıyordu.

Bir deniz papağanı diğerlerinden ayrılıyordu. Sağ bacağında numaralı bir halka ve başını yana eğmesinin cesur, komik bir hali vardı. Mara ona Pip adını verdi. Ondan hiç korkmuyordu. 'Merhaba, Pip,' dedi yumuşak bir sesle. Kanatlarını çıırttı ve hafifçe homurdandı. Mara güldü. 'Sanırım arkadaş olacağız.'

Mara her gün yuvalama kayalıklarını ziyaret ediyordu. Deniz papağanlarının yumuşak toprağa oyuklar kazdığını izledi. Sıcacık yuvalar yapmak için ot ve tüy taşıdıklarını gördü. 'Yumurtalarına hazırlanıyorlar,' dedi babaannesi. Mara hepsini yazdı. Defterine, 'Deniz papağanlarının yumurtalarını bırakmak için güvenli, sessiz yerlere ihtiyacı var,' diye yazdı. 'Yüksek ses yok. Koşmak yok. Dokunmak yok.'

Bir sabah limana büyük bir tekne geldi. Ziyaretçiler deniz papağanlarını görmek için heyecanla adaya döküldü. Kayalıklarda koşup bağıyor, el sallıyorlardı. Deniz papağanları turuncu ayaklarıyla bir telaş içinde uçup gitti. Mara'nın midesinde bir düğüm oluştu. 'Korktular,' dedi. 'Onlara yardım etmeliyiz.'

Mara liman başkanı Bay Tamsin'i bulmaya koştu. Üzerinde pirinç düğmeli lacivert bir ceket, boynunda dürbün vardı. 'Ziyaretçiler deniz papağanlarını rahatsız etmeden nasıl izleyeceklerini bilmiyorlar,' dedi Mara. Bay Tamsin başını salladı. 'Onlara öğretmeliyiz,' dedi. 'Yardım edebilir misin?' Mara gülümsedi. Bir fikri vardı.

O akşam Mara defteri ve renkli kalemleriyle mutfak masasına oturdu. Babaannesi ona bir fincan kakao getirdi. 'Bir ada rehberi hazırlıyorum,' dedi Mara. 'Herkes deniz papağanlarını korkutmadan nasıl izleyeceklerini anlatacak.' Pip'in resimlerini çizdi ve basit kurallar yazdı. 'Sesinizi alçak tutun. Halat çitin arkasında kalın. Bir yuvaya asla dokunmayın.'

Babaannesi rehberi okudu ve gülümsedi. 'Bu harika, Mara,' dedi. 'Dinledin ve öğrendin. Şimdi başkaları da öğrenebilir.' Mara kapağa Pip'in turuncu gagası ve numaralı halkasıyla büyük bir resmini çizdi. Kalın harflerle yazdı: 'Deniz Papağanı Adası'na Hoş Geldiniz! Lütfen deniz papağanlarımızı güvende tutmamıza yardım edin.'

Ertesi gün Mara rehberi Bay Tamsin'e gösterdi. O dikkatle okudu ve başını salladı. 'Tam da ihtiyacımız olan şey bu,' dedi. 'Her ziyaretçi için kopyalarını basacağım.' Mara'nın Pip çizimine baktı. 'Bu deniz papağanı gülümsüyor gibi görünüyor.' Mara sırtıttı. 'Gülümsüyor. Yardım ettiğimizi biliyor.'

Kısa süre sonra ziyaretçiler ellerinde Mara'nın rehberiyle geldiler. Sessizce yürüdüler ve halat çitin arkasında kaldılar. Deniz papağanlarını dürbünle izleyip birbirlerine fısıldadılar. 'Şu halkalı olana bak!' dedi bir çocuk. 'O Pip,' dedi Mara ona. 'Tanıştığım ilk deniz papağanıydı.' Çocuk gülümsedi ve sesini alçak tuttu.

Pip Mara'ya yaklaşıarak yürüdü ve başını yana eğdi. Mara ona dokunmadı ama hiç kıpırdamadan oturdu. Sanki teşekkür ediyor gibiydi. Diğer deniz papağanları güvenle ve sakin bir şekilde yuvalarına döndü. Mara gurur duydu. Rehberi işe yarıyordu. 'Herkes kuşların keyfini çıkarabilir,' dedi, 'yeter ki onların evlerine saygı gösterelim.'

Haftalar geçti ve deniz papağanları yumurtalarını bıraktı. Mara ebeveynlerin sırayla yumurtaları nasıl sıcak tuttuklarını izledi. Tüylü yavrular yumurtadan çıktığında resimlerini çizdi. 'Çok küçükler,' diye fısıldadı. Babaannesi başını salladı. 'Ve bizim korumamıza ihtiyaçları var,' dedi. Mara rehberine yeni bir sayfa ekledi: 'Lütfen köpekleri tasmayla gezdirin ve patikada kalın.'

Yaz bitince deniz papağanları denize doğru uçup gitti. Mara Pip'e el salladı. 'Gelecek ilkbaharda görüşürüz,' diye seslendi. Bay Tamsin limana bir tabela astı: 'Deniz papağanlarımıza yardım ettiğiniz için teşekkürler.' Ziyaretçiler geri döneceklerine ve rehberle uyacaklarına söz verdiler. Mara mutluydu. Adası deniz kuşları için güvenli bir yerdi.

Ertesi ilkbahar deniz papağanları geri döndü. Pip kayalığa kondu ve doğruca Mara'ya yürüdü. Hâlâ numaralı halkasını taşıyordu. Mara sevinçle güldü. 'Geri döndün!' dedi. Babaannesi taze ekmek getirdi ve Bay Tamsin yeni rehberler bastı. Herkes sevinçle bağırdı. Deniz papağanları her zamanki gibi güvenle yuva yaptı.

Mara elinde defteriyle kayalıkta durdu. Deniz papağanlarına baktı ve gülümsedi. 'Yaban hayatının yavrularını büyütmek için güvenli yerlere ihtiyacı var,' dedi. 'Biz de nazık ve dikkatli olarak yardım edebiliriz.' Babaannesi kolunu ona doladı. 'Bize hepimizi sen öğrettin, Mara.' Ve deniz papağanları sanki teşekkür eder gibi seslendi.